

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek,
29ste zondag door het jaar, 15/16 oktober 2022¹**

“Omhoog naar de bergen richt ik mijn ogen: vanwaar kan ik hulp verwachten?”

Zo begint een oud gedicht uit de bijbel, psalm 121.

De berg is in de bijbel altijd ontmoetingsplaats met God.

Wij, in ons vlakke land, bestijgen alleen maar bergen en heuvels als wij op vakantie zijn. Wanneer je die moeite neemt, een berg te beklimmen, dan kan er iets met je gebeuren. Wat beneden in het dal, op het platteland allemaal gebeurt, de drukte van het verkeer, de winkels, het vele gepraat,- laat je even achter je en er kan een soort verstilling over je komen, die je aanzet tot nadenken, beschouwing, gebed.

Af en toe zoeken wij het gebed. Bijvoorbeeld door naar de kerk te komen. We verlaten de bedrijvigheid van het dorp, onze dagelijkse bezigheden, de drukte van de Brink met zijn aantrekkelijke winkels en horeca en zoeken hier deze hoge kerk, die ons door haar weidsheid, haar hoge koepel, wegtrekt uit onze alledaagsheid.

Wat zoeken wij hier?

Wij zoeken de gemeenschap van de gelovigen, het samenzijn, de zang, het orgelspel en het gebed.

---

¹ Exodus 17, 8-13; psalm 121; 2 Timoteüs 3, 14-4,2; Lucas 18, 1-8

Velen, ook katholieken, zeggen: 'ik kan overal bidden, ik moet niet perse naar de kerk om te bidden.' Maar is dit wel zo? Kómt het ervan in je huis, met alle bezigheden die u en mij opeisen?

Mozes bestijgt de berg.

Zou het niet veel zinniger zijn geweest om bij het strijdende volk beneden te blijven, waar het moest vechten om Amalek van zich af te schudden?

Het was een geduchte, gemene vijand. Het volk van Amalek streed niet met open vizier. Ergens anders in de bijbel lees je dat dit volk vooral de zwakken mensen, de ouderen, de langzamen greep. Laf, gewetenloos. Mensen die wachtten tot de dag en het uur waarop de tegenstander op zijn zwakst was.

Had de grote leider Mozes niet beter zijn manschappen kunnen aanvuren?
Dat *bidden* van hem had dat wel zin?

Is bidden wel nuttig, of kunnen wij onze tijd wel beter gebruiken?

Veel mensen, ook kerkgangers, hebben het bidden opgegeven, teleurgesteld omdat hun smeekbeden niet zijn verhoord.

Begrijpelijk. Je zult maar dagen en weken hebben gebeden om de genezing van je geliefde en dan slaat het noodlot toch toe.

Bidden, horen wij, is volhouden, vraagt geduld.

Het geduld van een weduwe die maar blijft aankloppen en vragen om een rechtvaardige behandeling.

In Jezus' tijd was een weduwe geheel afhankelijk van de goede gaven en van de rechtvaardigheid van anderen. Er bestond geen uitkering, geen pensioen. Met de dood van haar echtgenoot verloor zij alle bestaanszekerheid. Het enige dat haar restte was geduldig vragen en aankloppen. Uiteindelijk zijn mannen, hoorden wij, daartegen niet bestand. Om van haar af te zijn, geeft hij haar wat zij geduldig is blijven vragen.

Jezus vergelijkt de biddende mens met die weduwe.

De kerkgemeenschap als een weduwe. Haar bruidegom is van haar weggenomen. Zij staat alleen in de wereld. Zij wacht op rechtvaardigheid, op vehoring van haar smeken.

Vroeger gedroeg de kerk zich als een machtige, rijke gebiedster die alles had en zich uitstekend zelf kon redden. Die tijd bestaat niet meer. De kerk is klein en betrekkelijk machteloos geworden. Godsdienst, kerk zijn niet meer vanzelfsprekend in onze samenleving.

Moeten wij dan gaan somberen en denken: wie zal het licht uitdoen?

Wij mogen zijn als die weduwe.

"Vanwaar kan ik hulp verwachten? Mijn hulp zal komen van God de Heer, die hemel en aarde gemaakt heeft. Hij zorgt dat uw voet niet struikelt. Hij slaapt niet, die waakt over."

Die vrouw is standvastig, zij laat zich niet van haar sokken praten en wegedeneren. Zij 'dringt aan, te pas en te onpas.'

Zij neemt het woord ook wanneer de machtige mensen van de wereld genoeg van haar hebben. Zij bidt, zoals Mozes, voor de redding van het volk, dat onder de voet gelopen driegt te worden door Amalek, door de genadeloze krachten, die geniepig profiteren van de zwakheid van anderen.

Mozes was al oud.

Het kostte hem moeite zijn handen in gebed te blijven opheffen.

Hij had hulp nodig van zijn broer, de priester Aäron en van Chur.

We hebben elkaar nodig om het bidden, het geloven, het kerk zijn vol te houden. We moeten niet somber worden, ons laten neerdrukken door de rationele mensen die al hebben uitgerekend dat wij geen toekomst meer hebben. We mogen terugkeren naar het hart van de zaak, *het bidden en het opkomen voor rechtvaardigheid*.

Jezus zegt: aan zijn uitverkorenen zal Hij spoedig recht verschaffen. Aan Hem zal het niet liggen. Maar wij, waar zijn wij? "Zal de Mensenzoon bij zijn komst het geloof, het vertrouwen op aarde vinden?" Laten wij daaruit geduldig, vasthoudend, vol hoop leven. Amen.

pastoor Nico van der Peet